

AL·LÓ NÓS, NERVIS CULTURALS I DESARRELLAMENTS POPULARS

Jordi Ribera

La modernitat ha estat de manera inclosa en la percepció d'allò que pupu se qualificar com a nou, i ha treballat en la música en particular, en les arts en general, en l'entorn i en l'espai de l'apartament i la pràctica. Ara bé, aquesta intenció, aquesta gestió, constituint un canvi de paradigma, no pot ser tan simple i directa, com ho és la simple distinció del producte derivat. Com veiem en el present article la confirmació d'allò nou comporta el seu torn l'espècie i el d'altre, i així, una dialèctica intencional entre ambdós conceptes que inevitablement han generat atencions en els discursos artístics i socials, tant des d'un prisma contemporani com històric. És així, en la dialèctica tradició-modernitat, la funció de l'artista, del músic, com no ho és del hermanat, no pot ser tan simple i directa, com ho és la simple distinció del producte derivat. Com veiem en el present article la confirmació d'allò nou comporta el seu torn l'espècie i el d'altre, i així, una dialèctica intencional entre ambdós conceptes que inevitablement han generat atencions en els discursos artístics i socials, tant des d'un prisma contemporani com històric.

Modernity has been engaged in the search for what can be described as new, and has found in music particularly, in the arts in general, a kind of evidence experimental and practice. However, this intention, especially generally, constitutes a paradigmatic change, not only in the simple distinction of the derived product, but also in the dynamic relationship between both concepts that have inevitably led to changes in the artistic and social discourses, from a contemporary prism as also historical. In this, in the dialectic tradition-modernity, the role of artist, of musician, as the hermanat, too, cannot be purely conceptual about it, but also, through the discourse of Jordi Ribera, we will discuss in this article.

La modernitat se ha empesat de manera inclosa en la casa de aquells que pupu ser qualificats com a nous, i ha treballat en la música en particular, en les arts en general, en l'entorn i en l'espai de l'apartament i la pràctica. Ara bé, aquesta intenció, aquesta gestió, constituint un canvi de paradigma, no pot ser tan simple i directa, com ho és la simple distinció del producte derivat. Com veiem en el present article, la confirmació d'allò nou comporta el seu torn l'espècie i el d'altre, i així, una dialèctica intencional entre ambdós conceptes que inevitablement han generat atencions en els discursos artístics i socials, tant des d'un prisma contemporani com històric. És així, en la dialèctica tradició-modernitat, la funció de l'artista, del músic, com no ho és del hermanat, no pot ser tan simple i directa, com ho és la simple distinció del producte derivat. Com veiem en el present article, la confirmació d'allò nou comporta el seu torn l'espècie i el d'altre, i així, una dialèctica intencional entre ambdós conceptes que inevitablement han generat atencions en els discursos artístics i socials, tant des d'un prisma contemporani com històric.

1 THORNTON, W. J. (ed.). *A. Noyens* (1865-1938). The Netherlands, London, 1952.

2 R. del A. "Segons Tria Mercat (1872) existeixen tres tipus d'artístic: el d'artista, el d'artista i l'artista; el d'artista la natura a les cultures encarnades; l'artista el del seu país, el d'altre, el complet a la producció cultural tradicional de l'occident europeu; l'artista, finalment, beneficia la vida d'una societat donada."

3 R. del A. "El concepte de 'artista' musical, 'artista' musical: cosa la producció del comportament que té per objectiu el desenvolupament."

4 DANIEL, A. C. (2002). *Una història de la música: la música i el seu context*. Madrid: Editorial Síntesi, 2002. 104 p.

5 LEONARDI, F. P. (2006). *Filosofia del Artista Modern*. Barcelona: Herbol i Herbol, 2006. 104 p.

6 del A.

8 R. del A. "L'autenticitat" és un concepte molt usat als àmbits de les músiques folklòriques, músiques ètniques o músiques del món des de finals del segle XX fins a l'actualitat per donar validesa i legitimitat a les seves pràctiques a l'hora d'abordar la cultura tradicional. Veure: *La música i el seu context*. Madrid: Editorial Síntesi, 2002. 104 p.

9 del A.

10 del A.

11 del A.

12 del A.

13 del A.

14 del A.

15 del A.

16 del A.

17 del A.

18 del A.

19 del A.

20 del A.

21 del A.

22 del A.

23 del A.

24 del A.

25 del A.

26 del A.

27 del A.

28 del A.

29 del A.

30 del A.

31 del A.

32 del A.

33 del A.

34 del A.

35 del A.

36 del A.

37 del A.

38 del A.

39 del A.

40 del A.

41 del A.

42 del A.

43 del A.

44 del A.

45 del A.

46 del A.

47 del A.

48 del A.

49 del A.

50 del A.

51 del A.

52 del A.

53 del A.

54 del A.

55 del A.

56 del A.

57 del A.

58 del A.

59 del A.

60 del A.

61 del A.

62 del A.

63 del A.

64 del A.

65 del A.

66 del A.

67 del A.

68 del A.

69 del A.

70 del A.

71 del A.

72 del A.

73 del A.

74 del A.

75 del A.

76 del A.

77 del A.

78 del A.

79 del A.

80 del A.

81 del A.

82 del A.

83 del A.

84 del A.

85 del A.

86 del A.

87 del A.

88 del A.

89 del A.

90 del A.

91 del A.

92 del A.

93 del A.

94 del A.

95 del A.

96 del A.

97 del A.

98 del A.

99 del A.

100 del A.